

Päivämäärä: 1.8.67

Ryhmä: Charlie

Kirjoittanut: Kersantti Hawkins, RJ

Saavuimme Du Ni Minhin laaksoon ukkosrintaman edellä. Sääolosuhteet olivat muuttumassa erittäin huonoiksi, mutta moraali oli korkealla. Kaksi omaa kopteria ammuttiin alas heti operaation alussa, ja menetimme upseerimme, lentäjät ja pari muuta miestä tässä rytäkässä. Kapteeni Craigin alaisuudessa taistellut vääpeli, silloinen ylikersantti, otti vapaaehtoisista kootun osaston komentoonsa ja ryhmät jaettiin uudelleen LZ Z:lle päässeiden eloonjääneiden kesken. Minut määrättiin ryhmä Charlien RJ:ksi.

Lähdimme liikkeelle kohti uutta kotiamme, vanhaa US tukikohtaa Du Ni Minhin laakson vasemmalla laidalla. Matkalla tukikohtaan kuljimme pienen hylätyn US Outpostin ohi. Ukkonen jylysi, vai oliko se B52 iskujen jyrähdyksiä, kukaan ei osannut erottaa. Jatkoimme matkaa ja saavuimme kylään. Kylässä oli muutamia siviilejä, mutta vihollisista ei näkynyt jälkeäkään. Matkamme jatkui kohti tukikohtaa, jolloin saimme ensikosketuksen viholliseen. Charlie ryhmä asettui linjaan ojan ylitettyään ja siirryimme eteenpäin kohti tukikohtaa. Tulitus oli jaksottaista ja vihollinen vetäytyi samalla kun lähestyimme tukikohtaa. Oma aseeni jumittui heti alkuunsa, mutta erään ryhmänjäsenen avulla sain sen taas toimimaan. Varmistimme tukikohdan ja laitoimme miehet bunkkereihin tukikohdan ympärille.

Kun olimme varmistaneet asemamme, joukkomme komentaja määräsi Charlien kulkemaan takaisin kohti LZ Zulua ja tarkistamaan olivatko vahvistukset päässeet perille turvallisesti. Samalla meidän tuli tarkistaa kylän tilanne. Kylään saapuessamme huomasimme, että aikaisemmin alas vetämämme VC lippu oli vedetty takaisin salkoon. Kylän asukit eivät oman kertomansa mukaan olleet nähneet yhtään vihollisia, mutta koko paikka haaskahti pahasti (V)VC:ltä. Tuntuma osoittautui oikeaksi, kun kylän kaakkoispuolelta alkoi tulitus. Tietävästi kaksi vihollista avasi tulen ryhmäämme kohti, joista tiputimme yhden. Samalla paikalle saapui ryhmä Alphan täydennykset. Mukana oli myös kokenut erikoisjoukkojen aliupseeri, joka oli tervetullut lisä jo pieneen joukkoomme. Vietimme hetken kylässä, kunnes saimme käskyn palata takaisin tukikohtaan.

Ryhmämme komennettiin korvaamaan poteroissa olleita miehiä ja samalla saimme luvan huoltaa. Otin itse yhden poteron johon asetuin suhteellisen mukavasti kiväärini kanssa. Vettä oli alkanut sataa melko tasaiseen tahtiin. Poteron katto vuoti, mutta vaatteet olivat jo niin märät, että se ei haitannut ollenkaan. Komentaja oli lähettänyt pienen partion kiertämään tukikohdan ympäröivää aluetta, tarkistaakseen oliko alueella yhtään vihollisen tarkkailijoita. Olin opastanut omia miehiäni varmistamaan mahdolliset havainnot, jotta omia miehiä ei kuolisi.

Olin poterossa ehkä noin kymmenen minuuttia, kun huomasin edessä vihollisen sotilaan. Hän oli sen verran kaukana etten avannut tulta ja minut nähdessään hän lähti takaisin sinne suuntaan mistä oli tullut. Olin kuitenkin varuillani ja tarkkailin etumaastoa tarkasti, jottei vihollinen pääsisi ryömimään kranaattietäisyydelle. Noin tunnin verran istuin poterossa, kunnes huomasin kaakkoiskulmassa omien partion, joka oli tarkastanut tukikohtaa ympäröivää aluetta. Partiosta yksi mies tuli samaan poteroon ja päivittelimme huonoa tupakkatilannetta. Asiaan tuli kuitenkin helpotusta, kun ryhmä Alphasta saapui pyhimys jolla sattui olemaan kahdelle soltulle ne kovin kaivatut tupakit. Hetken kuluttua komentaja kutsui minut komentobunkkeriin ja pyysi minua keräämään pienen partion, jonka tehtävän oli tarkistaa kylän alue ja etsiä muutamaa kadonnutta sotilasta.

Keräsin muutaman vapaaehtoisen ja lähdimme kulkemaan kohti kylää. Otimme mukaan myös tulkin, jotta voisimme keskustella kyläläisten kanssa. Kulkiessamme kohti kylää näimme liikettä kylässä, mutta emme olleet varmoja olivatko he vihollisia vai kyläläisiä. Etenimme kuitenkin varovasti, varmuuden vuoksi. Kylän tunnelma oli jännittynyt, mutta saimme lopulta selville, että vihollinen oli käynyt kylässä hakemassa ja viemässä laatikoita. Kylä siis toimi eräänlaisena pisteenä Ho Chi Minh trailin varrella. Jatkoimme matkaa kohti LZ Zulu, jonne uskoimme kadonneiden miesten menneen.

Päästyämme Zululle, löysimme kadonneet miehet sen läheisyydestä. Otimme heidät mukaan ja lähdimme kulkemaan takaisin kohti tukikohtaa, jälleen kylän kautta. Lähestyessämme kylää, näimme henkilön, joka näytti kyläläiseltä, mutta kantoi mukanaan asetta. Lähestyimme varovasti, kyläläisten samalla huutaen ”No VC here!” Olimme kuitenkin varmoja, että kylässä oli yksi vihollinen. Kärjessä ollut tulkkimme oli ensimmäinen joka kaatui vihollisen tulitukseen, kun vihollinen hyppäsi esiin eräästä hökkelistä ja aloitti tulituksen. Olin tulkin takana ja heittäydyin puun taakse makaamaan ja vastasin tuleen. Suoja ei ollut tarpeeksi hyvä, ja sain yhden luodin olkapäähäni. Muut joukkomme sotilaista jatkoivat tulitusta jonkin aikaa. Viimein lääkintämiehemme pääsi paikkaamaan haavoittuneet; tulkin ja minut.

Löysimme kylästä laatikon, jonka otimme mukaan muutaman kyläläisen avustuksella. Tarkistimme kyläläiset aseiden varalta, sillä emme halunneet itsemurhapommittajia leiriimme. Saapuessamme tukikohtaan, komentajamme oli lähtenyt tutkimaan erästä tunnelisisäänkäyntiä, jonka eräs vanki oli ilmoittanut. Komentajan saapuessa takaisin, saimme jälleen käskyn lähteä partioon. Tehtävänäme oli etsiä lisää tunnelisisäänkäyntejä, jotka oli mahdollisesti merkitty vangilta samaamme karttaan.

Lähtiessämme tukikohdasta, kohtasimme muutaman kyläläisen. Huusimme tulkin joukon eteen, joka tulkkasi meille kyläläisten viestin. Kyläläiset halusivat meidän parantavan yhden sairaan toverinsa kylässä. Tätä vastaan he antaisivat meille tietoja vihollisen liikkeistä alueella. Homma vaikutti hieman epäilyttävältä, mutta päätimme tarkistaa asian. Levittäydyimme lähestyessämme kylää, jotta voisimme paremmin vastata mahdolliseen väijytykseen, joka osoittautui todelliseksi. Jouduimme kovan tulituksen alle, ja kaksi muuta miestä minä mukaan lukien kaatuivat. Meidät evakuoitiin LZ Zululle.

Saapuessamme takaisin laaksoon, meidät jätettiin jälleen LZ Zululle ja meidän oli määrä kävellä takaisin tukikohtaan. Vesisade oli jo jonkin verran hellittänyt, joten lähdimme matkaan hieman paremmalla mielellä. Ei mennyt aikaakaan kun huomasimme jälleen liikettä edessämme. Vihollinen oli kylän alueella ja jouduimme tulituksen alle. Yksi kaatui heti ensimmäisessä laukaustenvaihdossa ja minä sekä kaksi muuta lähdimme kiertämään vihollisten vasemmalta puolelta, toivoen että pääsisimme sitä kautta takaisin tukikohtaan. Yksi joukostamme kaatui vetäytymisen yhteydessä. Ryhmämme lääkintämiehen kanssa päätimme yrittää kiertää kylän, joka oli lähellä, ja päästä tällä tavoin takaisin omien luokse. Jouduimme kuitenkin jälleen kovan tulituksen alle ja haavoituimme, sekä jäimme vangeiksi. Minut otettiin mukaan ja lääkintämiehemme teloitettiin.

Kuljimme kohti kylää, jonne vihollisen komentaja minua oli viemässä. Kylä oli kuitenkin amerikkalaisten hallussa. Vapauttamisestani käytiin kovaa keskustelua jonkin aikaa. VC komentaja ampui jopa yhden tulkeistamme, tämän tullessa neuvottelemaan vapautuksestani. Lopulta jouduin ihmiskilveksi, ja komentaja piiloutui taakseni. Eräs

amerikkalaisista sotilaista yritti ampua komentajaa, jonka pää näkyi takaani, mutta hän ampui hieman ohi ja osui minuun. Jouduin taas evakuoituksi LZ Zululle.

Saapuessani takaisin alueelle otin pienen vahvistusryhmän komentooni ja lähdimme kulkemaan takaisin kohti tukikohtaamme. Matkalla huomasimme ryhmän amerikkalaisia olevan tulituksen alla, ja ohjasin oman ryhmäni kiertämään vihollisen selustaan. Tällä tavoin uskoin voivamme helpottaa omien joukkojen tilannetta. Kuljimme hitaasti kohti vihollisen tulitusta, kun yhtäkkiä yksi vihollinen juoksee kohti meitä. Hän ei ollut huomannut meitä ja avasimme tulen, haavoittaen häntä jalkaan. Otimme hänet vangiksi ja tulkimme lähti viemään häntä kohti tukikohtaa. Mielessäni kiehui tässä vaiheessa, ja olisin mieluusti jättänyt tämän vihollissotilaan mätänemään kostean viidaksoon. Otin loput ryhmästä mukaani ja lähdimme tutkimaan oliko alueella enempää vihollisia. Pienen ajan kuluttua tunsin alueen tyhjäksi ja liityimme omien joukkoon kylän laidalla.

Matkamme jatkui takaisin tukikohtaan, jossa saimme huoltaa, samalla kun osa joukostamme lähti takaisin kylään. Ei mennyt kauaa kunnes kuulimme pillin vihellyksen ja kova tulitus kylän suunnalta alkoi. Lähdimme kaikki kulkemaan kohti kylää, sillä selvästi omat joukkomme olivat törmänneet suurikokoiseen vihollisosastoon.

Kylän laitamille päästyämme, tilanne alkoi näyttää toivottomalta. Joukko joka oli kohdannut vihollisen, oli saanut tehtäväkseen turvata kylä ennen kuin viholliset pääsevät sinne. Tämä kuitenkin epäonnistui ja vihollinen oli ehtinyt kylään ensin. Koko osastomme oli nyt hajaantunut kylän ojaa myöten ja ryhmät olivat sekaisin. Komentajamme antoi käskyn irtautua ja yrittää päästä LZ Zululle. Lyöttäydyin muutaman oman ryhmän sotilaan kanssa yhteen ja liityimme toiseen amerikkalaisryhmään. Irtauduimme ja lähdimme liikkeelle kohti LZ Zulua, itäpuolelta laaksoa kiertäen.

Kuljettuamme jonkin matkaa löysimme vihollisen leirin, jossa oli kovia käytönjälkiä. Tutkiessamme leiriä, löysimme laatikollisen kalaa. Miten ihmeessä he voivat syödä tuota mätänevää paskaa? Tutkittuamme leirin, jatkoimme kohti laskeutumispaikkaa. Heti leirin ulkopuolella vihollisen kk avasi tulen ja haavoituin jälleen. Olin kärkimiehenä ja lääkintämies, omaa henkeään uhaten, pääsi tarpeeksi lähelle ryömimällä ja syöksymällä, että sai raahattua minut pois tulen alta ja paikkasi jalkani. Ryöhimme alueen ohi ja jatkoimme matkaa. Vain hieman kuljettuamme huomasimme amerikkalaisia haavoittuneita makaamassa maassa. Hälytyskellot alkoivat soimaan päässä, mutta liian myöhään. Vihollisen kk avasi tulen ja sain jälleen osuman. Kaaduin maahan, en voinut liikkua. Yhtäkkiä oli kamalan kylmä ja alkoi väsyttää. Valo, he aina sanoivat että näkisin valon... Ainoa mitä löytäjä sai, oli pimeyttä...